

בבא בתרא עב

דברי רב הונא: אמר רב הונא, אף על גב דאמור רבנן: מוכר קרקע ושייר שני אילנות לפניו - יש לו קרקע; ואפ"י לר"ע דאמר: מוכר בעין יפה מוכר, הני מילי גבי בור ודות דלא קא מכחשי בארעא, אבל אילנות דקא מכחשי בארעא, אם איתא דלא שייר, לימא ליה: עקור אילנך שקול וזיל.

קושי על רב הונא מדברי ר' שמעון: תנן, **ר' שמעון אומר: המקדיש את השדה - לא הקדיש אלא חרוב המורכב וסדן השקמה**; ותני עלה, **אמר ר"ש: מה טעם? הואיל ויונקין משדה הקדש**; ואי סלקא דעתך שיורי שייר, כי קא ינקי - מדנפשיה קא ינקי!

	ר' שמעון - המקדיש שדה בלי אילנות לא משייר קרקע	רב הונא - המוכר שדה בלי אילנות משייר קרקע
תירוץ 1	פוסק כר' עקיבא - מוכר בעין יפה מוכר	פוסק כחכמים - מוכר בעין רעה מוכר <u>קושי</u> : פשיטא <u>תירוץ</u> : דאי נפלי הדר שתיל להו
תירוץ 2	מתייחס לדברי חכמים ומדבר לפי שיטתם (ולא שיטתו)	

קושי על תירוץ 1: ומי מצית מוקמת לה לר' שמעון כר' עקיבא? והא תניא:

מה ואיך הוא הקדיש?	מה יצא מוקדש?	איך מעריכים את הפדיון?
הקדיש שלשה אילנות ממוטע עשרה לבית סאה	הרי הקדיש את הקרקע ואת האילנות שביניהם	כשהוא פודה - פודה בית זרע חומר שעורים בחמשים שקל כסף
פחות מכאן או יותר על כן, או שהקדישן בזה אחר זה	הרי זה לא הקדיש לא הקרקע ולא את האילנות שביניהם	כשהוא פודה - פודה את האילנות בשווייהן
הקדיש את האילנות וחזור והקדיש את הקרקע	(כשהקדיש את האילנות, לא הקדיש את הקרקע - מקדיש בעין רעה מקדיש)	כשהוא פודה - פודה את האילנות בשווייהן, וחוזר ופודה בית זרע חומר שעורים בחמשים שקל כסף

מני?

- אי רבי עקיבא, הא אמר: מוכר בעין יפה מוכר, וכל שכן מקדיש!
- אי רבנן, הא אמרי: מוכר הוא דבעין רעה מוכר, אבל מקדיש בעין יפה מקדיש! (ממשנתינו)
- אלא פשיטא רבי שמעון היא; ורבי שמעון אליבא דמאן?
 - אי אליבא דר"ע, הא אמר: מוכר בעין יפה מוכר, וכל שכן מקדיש!
 - אלא פשיטא אליבא דרבנן, וקא סבר ר"ש: כי היכי דמוכר בעין רעה מוכר, מקדיש נמי בעין רעה מקדיש ומשייר ארעא.

קושי נוסף בדברי ר' שמעון עצמם: ואלא קשיא: **הואיל ויונקין משדה הקדש**!

תירוץ 2: אלא, רבי שמעון לדבריהם דרבנן קאמר להו: לדידי, כי היכי דמוכר בעין רעה מוכר, מקדיש נמי בעין רעה מקדיש ושיורי משייר, לדידכו, אודו לי מיהא דלא הקדיש אלא חרוב המורכב וסדן השקמה, ואמרי ליה רבנן: לא שנא.

	ר' עקיבא	חכמים	ר' שמעון
מוכר	עין יפה	עין רעה	עין רעה
מקדיש		עין יפה	

ויקרא פרק כז

טז ואם משדה אֲחֻזְתּוֹ, וְקָדִישׁ אִישׁ לְהִי--וְהָיָה עֲרָבָד, לְפִי זָרְעוֹ: זָרַע חֲמֶר שְׁעָרִים, בְּחַמְשִׁים שֶׁקֶל כֶּסֶף. יז אִם-מִשְׁנֵת הַיֵּבֶל, וְקָדִישׁ שְׂדֵהוּ--כְּעֲרָבָד, וְקָדִישׁ יֶחֱוֹם. יח וְאִם-אֲחֵר הַיֵּבֶל, וְקָדִישׁ שְׂדֵהוּ--וְחֶשֶׁב-לוֹ הַכֶּהֱן אֶת-הַכֶּסֶף עַל-פִּי הַשָּׂנִים הַנוֹתְרֹת, עַד שְׁנַת הַיֵּבֶל; וְנִגְרַע, מֵעֲרָבָד. יט וְאִם-יָגַל יָגַל אֶת-הַשְּׂדֵה, הַמִּקְדָּשׁ אֹתוֹ: וְיִסַּף חֲמִשִּׁית כֶּסֶף-עֲרָבָד, עָלָיו--וְקָם לוֹ. כ. כְּנֹאֵם-לֹא יָגַל אֶת-הַשְּׂדֵה, וְאִם-מִכֹּר אֶת-הַשְּׂדֵה לְאִישׁ אֲחֵר--לֹא יָגַל, עוֹד. כא וְהָיָה הַשְּׂדֵה בְּצֵאתוֹ בַּיֵּבֶל, קָדִישׁ לְהִי--כְּשֵׂדֵה הַחֲרָם: לִכְהֵן, תִּהְיֶה אֲחֻזְתּוֹ. כב וְאִם, אֶת-שְׂדֵה מִקְנָתוֹ, אֲשֶׁר, לֹא מִשְׂדֵה אֲחֻזְתּוֹ--וְקָדִישׁ, לְהִי. כג וְחֶשֶׁב-לוֹ הַכֶּהֱן, אֶת מִקְסַת הָעֲרָבָד, עַד שְׁנַת הַיֵּבֶל; וְנָתַן אֶת-הָעֲרָבָד בְּיוֹם הַחֹמָה, קָדִישׁ לְהִי.

קושי בשייך הברייתא כר' שמעון: במאי אוקימתא לה? כרבי שמעון, אימא סיפא: **ולא עוד, אלא אפילו הקדיש את האילנות וחזור והקדיש את הקרקע, כשהוא פודה - פודה את האילנות בשווייהן, וחוזר ופודה בית זרע חומר שעורים בחמשים שקל כסף**; ואי ר' שמעון, ליזיל בתר פדיון וניפרקו אגב ארעייהו, דהא שמעינן ליה לר"ש דאזיל בתר פדיון!

המקור לכך שר' שמעון סובר בתר פדיון : דתניא :

מנין ללוקח שדה מאביו והקדישה ואחר כך מת אביו, מנין שתהא לפניו כשדה אחוזה? ת"ל: **ואם את שדה מקטל אשר לא משפה אחוזתו**, שדה שאין ראויה להיות שדה אחוזה, יצתה זו שראויה להיות שדה אחוזה, דברי רבי יהודה ורבי שמעון;
רבי מאיר אומר: מנין ללוקח שדה מאביו ומת אביו ואח"כ הקדיש, מנין שתהא לפניו כשדה אחוזה?
תלמוד לומר: **ואם את שדה מקטל אשר לא משפה אחוזתו**, שדה שאינה שדה אחוזה, יצתה זו שהיא שדה אחוזה;

תירוץ: אמר רב נחמן בר יצחק: לעולם בעלמא רבי יהודה ורבי שמעון לא אזלי בתר פדיון, והכא קרא אשכחו ודרוש: א"כ, לכתוב קרא ואם את שדה מקנתו אשר לא אחוזתו, אי נמי שדה אחוזתו, מאי **אשר לא משפה אחוזתו**? את שאינה ראויה להיות שדה אחוזה, יצתה זו שראויה להיות שדה אחוזה.